

Utazik a Hufi

A madárka kirepül! Zólyomi Kati fiával, Szantival búcsúztatja leányát, Luncsit Ezeizán

A „Bogács” ős (39 sz. Magyarok Nagyszonyája Icses.) hét fürge és magabiztos, tizenöt-tizenhat éves szép lánykaja egyszerűen halmozza a legérdekesebb utazásokat... a cserkész táborozásaik által igencsak sok helyet ismertek már meg, a ZIK ösztöndíja is már - megérdemelten - megajándékozta őket egy három hónapos „Magyarországgal” (2006-2007). Mennek-jönnek teljes természetességgel. E számban ketten közülük mesélnek nekünk legutóbbi utazásairól:

„Bogács-lencsén keresztül”

Februárban a **papámmal nyaraltam** Angliában (ott tél volt!), **de nem nagyon lehettem vele, mert sokszor délután is dolgozott** a tangó-társulattal.

Igazán nem nagyon tudtam készülni az útra, mert egész január alatt táboroztam és csak a második tábor után (amikor Brazíliában voltunk, mint vendégek magyar családoknál) beszéltem a mamámmal, és ő szót, hogy februárban már elmegyek Londonba. Így Buenos Airesben csak másfél hétig voltam – és már indultam is Angliába.

Amikor megérkeztem, az argentin légitársaság Madridban felejtette a bőröndömet, szóval másfél napig majdnem változása nélkül voltam. Ezért vettem néhány dolgot, ameddig visszakaptam a csomagjaimat; ezzel a várakozással elvesztettem két napot. Végre, 3. napon kezdtem csak megismerni egy kicsit a várost: pár órát utaztam oda-vissza Greenwichbe, a Science Museumban is voltam, Camden Townban is jártam (egy volt punk vásár, de most sokfajta ember vállalkozása). Kastélyokat, parkokat, hidakat, Piccadilly Circus-t és China Town-t is körüljártam, és színházba mentem megnézni az Oroszlánkirályt, még a Harry Potter 9¼ dobogóban is voltam!

Nem hiszem, hogy valami különlegesen jobban tetszett volna; ott is imádtam metrón utazni! És nagyon szerettem beszélni az emberekkel.

Biztos vagyok, hogy soha nem fogom elfelejteni ezt az utat: minden jobb volt, mint amit várhattam volna.

Mattiauda Luncsi óv.

Mattiauda Luncsi szeret beszélgetni...

Februárban két hetet töltöttem Magyarországon. **Papámmal mentem, de alig voltam vele, ő dolgozott.**

Már mióta megtudtam, hogy megyek, nagyon vártam az utazást. Nagyon izgultam, örültem. Főleg azért, mert tudtam, hogy ott lesznek az egy éve nem látott barátaim, akiket az ösztöndíj-úton ismertem meg.

Zombory Michu a Fellegváron

Nem voltam sok új helyen. A legtöbbet már ismertem. De Visegrádon nem voltam tavaly, és az idén oda mentem papámmal. Nagyon szép volt! A képen ott vagyok a vise-grádi Fellegváron, a Dunakanyarnál. Nagyon erősen fúj a szél olyan magason!

Azt hiszem, hogy az újratálkozás az ottani barátaimmal és családommal tetszett a legjobban. Nagyon sok az élmény, amit tudom, hogy nem felejték el soha. Mint például, amikor találkoztam Zsófiával és Timivel (mindketten itt voltak egy ideig tavaly). Vagy amikor újból bementem az iskolába, ahova a ZIK ösztöndíjam alatt jártam.

Nagyon élveztem ezt az utat, és remélem, nemsokára mehetek egy egész évre Magyarországra!

Zombory Michu óv.

HUFII vers és meseíró verseny

A HUFII azt gondolta, versenyt indít. Különlegesen újat, és megosztaná olvasóival mindenhol a világon, ahova Isten és a technika segítségével eljut: sok fiatal ír, otthon, magában, ugyanannyi játszik a felmerülő szavakkal, sokszor mint kikapcsolódás, vagy mint lelki menedék. Sok felnőtt ír az életről, a körülötte lévő helyzetekről, a szerelemlről, a fájdalomról, az elvesztett otthonról... Sok tehetség még nem ismerteti írásait, talán a kegyetlen kritikáktól félve, vagy önbizalom hiánya miatt tartja titokban. Lehet olyan is, aki most kezdené, vagy akinek nem lett megadva a várt rászabott lehetőség.

Vers- és meseversenyt kezdeményezünk, amelynek nyertes termékeit egyrészt az AMH HUFII-rovat hasábjain publikáljuk, másrészt pedig egy jövőbeli irodalmi est keretében ismertetjük. A kiválasztott munkák díjazva is lesznek.

Célunk: A magyar nyelv használata, az érzések kifejezése, a kommunikálás és a gondolatok megosztása.

Alapszabályaink:

Terjedelem:

Vers: minimum 2 versszak, maximum 4 versszak.

Mese: 20 sor

Tartalom: szabad

Aláírás: ha a szerző kívánja, nem közöljük (lehet álnevet is használni, de a hozzánk beküldött anyag az alkotója igazi nevével kell beérkezzen).

Beküldés:

sbenedek@fibertel.com.ar
zolyomikati@fibertel.com.ar

Beküldési határidő:

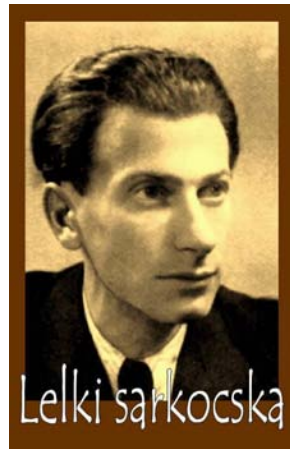
2008. augusztus 8

Legfiatalabbak számára: próbáld meg és küldd be:

Fejzd be a következő verset:
Három napon át.....
a szél.....a vastag ágakat,
.....
sötéta házakat.

Az emberközeledett,
hosszú hajaa vállán,
.....is lehetett
amikora homlokán.

.....leszakadt,
tömör gőz, nedves.....pára,

Lelki sarkocská

Radnóti Miklós (1909-1944)

Az utak is sötétbe vesztek,
este van s a fekhelyem kemény,
de tollam még ne maradj vesztég,
épülj tovább álmos költemény!
(„Este a hegyek között”, 4. versszak)

ez az én falum,kipadt
ésmagára.

Az átázott.....piros szirmait
a felbukkanó nap
.....izmaim,
míg amegszáritja.

Minihufi

- Elkezdődtek a próbák az **50. cserkészbál gálaműsora hagyományos táncainak** előkészítéséhez. Minden érdeklődő esetleges táncosnak kellőképpen jelentkeznie kell! A táncgyakorlatok egyelőre egyszer hetente lesznek a Hungáriában. Jelentkezési határidő: május 15: zolyomikati@fibertel.com.ar, vagy telefonon 4794-6521/1540957832. Ahogy köztudatú: díszmagyar szükséges az előadáshoz, illetve Bocskai a férfiaknál (a **Díszmagyar varrőkör** tájékoztathat átalakításban, tervezésben és készítésben a fentebb említett címen telefonon).

- Az „**ÁLOMGYÁR**” színtársulat elindítja a 2008-2009. szezont, és három új darabbal készül. A minden szombati összejövetelei a MIK-szobában történnek du. 19 órai kezdettel.

- Az idén a **Hungáriánk színpada** és annak környéke teljes tatarozáson megy keresztül. Új kulisszák, három új öltöző teljes felszereléssel és a beharangozott „Buenos Aires-i színház-múzeumfal” létrehozásával. Ezúton kérünk minden lelkes magyart, hogy juttasson el hozzánk az 1949-

től eddig itt előadott színdarabok legjobb képeiből, hogy ezt sikeresen kivitelezhessük. A beküldött anyag lehet akár milyen nagyságú, papírkép vagy CD, újságcikk is, mivel a nagyításokat és bekeretezéseket majd mi intézzük. Nagyon szépen kérjük segítségüket e szép terv megvalósításához. Természetesen az itt bejelentett színdarabok már az „új Hungária színpadán” kerülnek előadásra. Újszerű lesz az a tény is, hogy *minden egyes darabot négyszer adunk elő*, így majd senki sem marad le róluk!

- A **KÖRS** Némethy Kessrű Judit cscst.-tel vacsorázott. Mély és érdekes témák vetődtek fel, azok, amelyek minden igazán lelkes cserkészvezető aggodalmát vagy örömét váltják ki. Utána a nyüzsgő vezetői csoport tagjai az idei VEKI (Vezetői kirándulás) részleteivel dolgoztak hajnalig.

- A **Regős** néptáncosai lázasan gyakorolják műsorszámukat az év közepére kihirdetett újabb Dél-Amerikai Néptánc-találkozóra! Minden szombaton este „kalapoznak” a Hungária Étterem vendégei előtt, hogy az igen drága út legalább egy részét így fedezhessék. Ezekben az esteken két-három pár felváltva mutatja be a magyar néptánc legszebb táncrendjeit, népviseleteit.

Zólyomi Kati:

VAJDASÁG, a falu, a templom, a tájház...

(Folytatjuk Zólyomi Kati „Dél felé kanyarodott az út” című, készülöben lévő könyvének kivonatos közlését *. Szerk.)

... Sőt, a kezembe került egy gyűjtemény is, amelynek lapjait elolvastva - sírva fakadtam.

Aránylag rövid gyaloglás után egy mesebeli fenyőfásor vége felé felbukkant előttünk egy magas templom épülete. Úde volt a nyugalmas homlokzata. J. pár percre elrohant mellőlünk. Ahogy széjjel nézhettem az öt szétágazó út irányában, csak akkor fedeztem fel, mennyi vallásos vonatkozású szobor, kereszt és műemlék volt szinte zsúfolásig mindenhol, a házak előtt, a kertek mellett, vagy éppen a sarkokon. Legtöbb az 1800-as évek végén készült, vagy a XX. század elején. Valamennyire művirág csokrok voltak elhelyezve. Jézusszívét vagy Máriaát ábrázoló szobrocskák, gyönyörű kőkeresztek, vagy majdnem mauzóleumra emlékeztető sárga téglás struktúrák álltak ott, akárcsak a falu katolikus vallása kézzelfogható bizonyítékaiként. M. megszólalt mellettem:

- Temetőre emlékeztet, és mégsem deprimáló! - És nyomban fel is írt néhány táblán szereplő nevet, dátumot is.

Egytetértettünk. Direkt kellemeesen naiv volt szemünk előtt a sok hitvalló szerkezet.

- Itt van már a kulcs!

Örvendett J., aki hirtelen visszasuhant mellénk. Becsúszta a nagy vaskulcsot az óriási kétszárnyas faajtó zárába.

Míg megkísérelte az első forgatást, tudomásunkra hozta, hogy a plébániában csak azért adták ide a kulcsot, mert hogy mi „annnyira messziről jöttünk **Bácskertesre**”. Mintha a falu szép régi neve - **Kupuszina** -, ahogy a helybeliek leginkább nevezik, elavult volna a véres változások folyamán...

Középkorba illő nyikorgással nyílt meg előttünk a nehéz ajtó. Nem is tudtam, voltam-e már magyar faluban ilyen magas, istentelű templomban. Még a szívdobogásom is megállt, nehogy megzavarja a hozzám szóló hangokat. Leírhatatlan csend volt. Már nem hallottam J. hangját miközben, gondolom, tovább magyarázott. Szerettem volna lebegni a patyolatfényes köveken. Szerettem volna szárnyas angyal lenni. Szerettem volna az Istennel elbeszélgetni. Távolról jövő ismerős hangot hallottam. A hang egyre erősebb lett, míg felismertem:

- Hát ez isteni! - mondta hangosan M., és még egyszer, nem tudom hányadszor, visszarántottak a valóságba.

- Igen! - suttogtam, miközben kotorásztam a táskámban a kamerámat keresve: a napsugarak valami csodálatosan ereszkedtek le a magas vitraux-kon keresztül! Minden úgy állt a helyén mintha aludna. A tükörfényesre sikkantó fapadok, a virágvázákat, a gyóntatószék, a mellékkápolnák és a káprázó oltár is. A mennyezetéről ízléses, régi üvegcsillárok

Folyt. a IV. oldalon

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

CSERKÉSZHÚSVÉT

...feltűnt, hogy mennyi vezető volt és milyen helyesen foglalkoztak a kisebbekkel...

A magyar népszokás világánál kedvesebbet nehéz találni. Az ősi rítusokból megmaradt légkör változatlanul átölel és magához vonz minket. A cserkészlet nagy józansággal vonta be e hagyományokat az évi programjaiba, annak a tudatában, hogy általuk szívhez szóló élményt nyújthat, és kétségtelenül hozzáegíthet a magyar érzés, a hovatarozás felébresztéséhez. A globálisan elterjedt magyar néptáncapálás is a diaszpóra cserkészcsapatain belül kezdődött. S hatalmas erővé vált! Az egészséges egyén pedig szeret játszani, és a játékba beleélve magát, ismét ártatlanná válni. Akkor már könnyű elképzelni, hogy egy marék vidám cserkész és cserkészszülő képes két órán át önfeláldozóan megjátszani a magyar húsvét - ilyen keretben teljesen friss, látványos s jópofa - néphagyományát.

Március 29-én délután háromkor (immár másodszor így nyilvánosan) megtelt a cserkészház melletti tenispálya picinyekkel, cserkészszel és cserkészvezetővel, mamákkal, papákkal, nagybácsikkal. Ricsaj, nevetés, és az elkerülhetetlen ide-oda szaladgálással kezdődött a megszabott foglalkozás: a csoportokra beosztott társaság először végigment egy „forgószínpad” jellegű „kiképzésen”, ahol 5 „pultnál” vártak a munkavezetők. Elmagyarázták (dióhéjban bár, hiszen csak tíz percet álltak rendelkezésre minden egyes tárgynál, s ebben a sorrendben) a húsvét-hoz fűződő magyar falusi szokást (**Zólyomi Kati cst.**), a „locsolóversek” szövegtartalmát és mondanivalóját (**Lomniczy Mátyás cst.**), a nagybőjti és feltámadási étkezési szokásokat (**Goron-diné Haynal Edith cst.**), az otthoni (Magyarországi) ősi népjáték és népdalanyagát (**Bonapartian Edi st.**), s végül

a mindig érdekes és ihletfejlesztő „tojáspingálás” titkait és gyakorlatát (**Lajtaváry Zsu st.**). Zajos jókedvvel és kimeríthetetlen érdeklődéssel érkeztek a csoportok az előadókhoz, és mindenben lelkesen vették ki részüket.

Majd (nehogy lankadjon a hangulat) a társaság kirohant a pályára, ahol percekben belül folyt a „locsolás”, valamint az azzal párhuzamos szertartás: a fiú-férfi tagozat előadta versikéit, amelyekkel kiváltották a kacagást, viszont a nevetésből nyomban visítás keletkezett, amint előkerültek az „öntözőszerek” és elkezdődött a kergetőzés. A csatatér néhány perccel később viszont népjáték-térre változott, és a meglocsoló női tagozat felkérte a locsolókat táncra, csókra, karikára. Még mielőtt

lecsillapodott volna a kedv, uzsonnára hívott a sípszó, és hosszú sor vonult be a fonott kalács asztalhoz, ahol az felszeletelten várt a tálcaikon. Rotyogott az édes tea is a kondérban, s jutott mindenkinek bőségesen többszöri „repetára” is!

Egy utolsó pillantás után a megfigyelő szem egy szép magas „tojásfát” láthatott (a hagyományos „életfa” húsvéti változata), amelyen díszesen lógtak az újonnan készített hímes tojások, átlátszó fénypapírral bevonva, vékony piros, zöld vagy fehér szalagokkal az ágakhoz erősítve. Ima után, zászlólevonás keretében véget ért a cserkészszombat, ugyanis megtörtént a „tojásosztás” is: a lányok átadták - a kedvenc barátnak, testvérnek, papának - az otthon kreált, pingált tojást. Látványos volt a magyar blúzokba öltözött lányokat és a fehéringes fiúkat végignézni. Mesebeli színfoltot alkottak az egyszínű falak közt. A mosoly ajkukon pedig felért a legdrágább gyönggyel...

A cserkészhúsvétot a KÖRS szervezte, s a csapatok vezetői segítségével hozta létre.

Zólyomi Kati cst.

Zárógondolat: Engedje meg az olvasó, hogy egy cserkésztestvér szavaival serkentsek a további lelkesedésre:

Nagyon jó volt a délután! Feltűnt, hogy mennyi vezető volt, és milyen helyesen foglalkoztak a kisebbekkel! Ha kívülálló szülő lennék, okvetlen akarnám, hogy gyerekek ilyen csoporthoz tartozzon! Milyen jó, hogy... ide tartozunk! Le a kalappal az összes vezető előtt, akik erre szánják szabadidejüket!

Zaháné Lomniczy Alexandra cst.

Húsvétunk

Benedek László cserkésztestvérünk hazamenetele alkalmából

- Köszönetmondás a részvénytilvánulásokért -

Kedves Cserkészek, kedves Barátok!

Nem is tudom szavakkal megköszönni nektek a sok szeretetet, támogatást, együttérzést, amit kimutattatok.

Az, hogy Lászlót így szerette mindenki, és az, hogy a sok kiképzőtáborban ilyen mély nyomot hagyott mindenkiben, amellyel, hogy *valamilyen módon* László mindannyiatokban tovább él - ez ad erőt, ez ad egy kis megnyugvást...

Minden egyes szó, ölelés, kézfogás, telefonhívás olyan jól esett, de annyira! Köszönöm, hogy velünk voltatok és vagytok. Köszönöm!

A táború gyönyörű volt, méltó, érezhető volt László jelenléte.

Vasárnap is olyan öröm volt ennyi cserkészt látni, és ennyi embert, aki tényleg, szívből volt jelen. Elviselhetetlen lett volna nélkülük minden! Újra köszönöm nektek, és köszönöm a megható anyagi segítséget is, mert másképp nem lehettem volna el László temetésére.

Nehéz elfogadni, hogy László már nincs közöttünk... Az úr, amit hagyott: óriási, és fáj. Nagyon fáj. Ezért újra köszönöm, hogy velünk vagytok.

Sok-sok szeretettel

Húga, Zsuzsi

Kedves Gyerekek! Kedves Barátok!

Nagyon meghatót és nagyon jól esett a László iránti sok szeretet és megbecsülés kinyilvánítása.

Valahogy most nagyon érzem a közösség összetartó erejét és támogatását, és hálás vagyok érte.

Szívet melegítő érzés volt, hogy azok a cserkészek, akiket szinte egytől-egyig születésük óta ismerem, ott voltak úgy a táborúzon, mint a Református

Egyházban, és jelenlétükkel, mosolyukkal a „nem tudom, hogy mit mondjak” nagyon is kifejező szavaival erőt adtak.

Nem tudom felfogni, hogy az Úristen miért hívta haza Lászlót olyan fiatalon, de hálás vagyok Neki, hogy adott nekem, nekünk egy *Hityit*, akiből 16 évesen, saját döntése alapján, László lett, és hogy 47 éven keresztül annyi örömet szerzett mindannyiunknak.

Jó Munkát!

Jani/Jani néni/Marika/Marika néni

(Beszámoló a búcsú-táborúzról és emléktisztviszteletről l. 6.o.)

Magyar Cserkészszövetség

Solymosi Balázs cst. - országos vezetőtiszt leveléből:

Benedek László a Külföldi Magyar Cserkészszövetség elkötelezett vezetője, a Dél-amerikai Cserkészkerület STVK-jának parancsnoka. Argentínában nőtt fel, később Magyarországra költözött. Az MCsSz indulásakor számos STVK-ban dolgozott, mint tpk. Nagyon sokat köszönhetünk neki, aki a saját példájával és tudásával segítette megalapozni azt a STVK-t, amit a KMCsSz-ben Kővári Lajos fejlesztett ki.

Soha nem lépett be az MCsSz-be, de ahol lehetett, ott volt, hogy támogassa munkánkat. Bármikor meg lehetett keresni,

és segítséget kérni. Józan meglátásaival a későbbi parancsnokoknak nagy segítsége volt.

Újpesten a református gyülekezet aktív tagjaként is sokat tett, és gyermekei érdekében egyre inkább szerette volna, ha megalakul ott is egy cserkészcsapat.

Az Úrnak szüksége van az ilyen nagyszerű emberekre!

Isten veled, László!

Balu - Solymosi Balázs cst. - országos vezetőtiszt

205. ZMCsCs - Budai Csker. - MCsSz

Cserkészlet a Nagyvilágban

10. számú Ausztráliai Magyar Cserkészdzsembori (kivonat)

A tábor kerete: IV. Béla kora, a tatárjárás és az ország újjáépítése. Nagyon aktuális téma, mert mind az itteni magyarságnak, mind a cserkészletnek kell egy lökés, hogy fennmaradásunkat biztosítsuk. A cserkészek 4 altáborban, a vezetőség IV. Béla udvarában verték fel sátraikat, és kezdték építeni otthonunkat a következő tíz napra.

Az ünnepélyes **tábornyitás** után mindenki beöltözött az altábor szín szerinti tunikába, a **történelmi alakok:** a Fehér királyné (Sarolt), IV. Béla, Mária királyné, Juliánusz barát, Kun Erzsébet szintén az előírt jelmezben jelentek meg, hogy megadják a tábor történelmi háttérét. Különös megtiszteltetés, hogy a **KMCSSZ elnöke**, Lendvai Lintner Imre cscst. is eljött közénk lovagi ruhában. Minden reggel a Krónikás bevezette a **kerettörténetet** arra napra, így végig éltük Juliánusz barát érkezését, aki meghozta a hírt, hogy „Jön a tatár”, a kunok letelepítését, a tatárjárás borzalmait, a királyi család menekülését, és végül az ország újjáépítését.

Naponta **kürt jelezte**, hogy megjelent a **Fejedelmi Krónika** (a tábori újság): pillanatok alatt elkaptok a cserkészek, és mohón olvasták a híreket.

Esti **táborúzeink** az előre megadott és tervezett keretben történtek, így volt cserkész, vidám, történelmi és egyéb, jól előkészített műsor. A **portya, rohampálya, számháború** és a különböző **versenyek:** szavaló, népmese, ballada, népdal, színessé és változatosá tették a napokat.

De az igazi értéket nehéz szavakban kifejezni. Ott kellett lenni, hogy valóban érezzük azt a csodálatos testvéri szeretetet, megértést, közös munkát, amely olyan **felejthetetlené tette** ezt a táború. Nincs szükség arra, hogy neveket említsék, mindenki megkapta a köszönetet, amikor látta a megelégedett, boldog, mosolygó arcokat és ragyogó szemeket.

Kívánok mindenkinek további

Jó Munkát!

Kovácsy Marianne cscst., táborparancsnok (KMCSSZ Sajtószolgálat)

Zsuzsi íróasztaláról...

Testvér...

Gyakran elbűvölten olvasom, hallgatom szép magyar nyelvünket... Mennyire gazdag, mennyire szeretem anyanyelvemet! Nem gyönyörű, ahogyan kifejezi a magyar azt, hogy „TESTVÉR”? Ugyanaz a vér folyik azokban a testekben, amelyeknek azonosak a szülei... Sem az angol, sem a spanyol, sem a német nem fejezi ezt így ki...

S kicsoda jó dolog egy testvér! Ameddig kicsik vagyunk, sokat veszekszenk, bosszantjuk egymást, a nagyobbik élvezi hatalmát a fiatalabbikon, a kisebbik árulkodik, védekezik, ahogyan tud, de itt-ott hergelni is szeret. Ez a természetes folyamata az „együttélésnek”, a karkülönbségnek, annak, hogy mindenki keresi saját helyét a családban és a világban.

De miután az embernek benőtt a feje lágya, kicsit értelmesebb lesz, kialakulhat egy jó barátság, mert ki is szerethet minket jobban, mint saját családunk? Egy testvér ráadásul közelebb áll hozzánk, mint a szülő, mert hát mégis egy generáció, és a konfliktusok, az örömök, a bánatok, az izgalmak, félelmek egy velünk-egykorúval „érthetőbbek” vagy könnyebben megoszthatóak. Tehát kialakul egy mély BARÁTSÁG, amely megtanítja az embert hallgatni, támogatni, erőt adni, elismerni, hibákra rámutatni, megoldást találni, bátorítani, felnézni és főleg szeretni, *nagyon szeretni egymást!*

S akinek testvére van, az mind tapasztalhatja ezt.

Csak rajtunk múlik, hogy ez kialakuljon, hogy igazán tudjuk értékelni azt a drága kincsét, amit egy TESTVÉR jelent.

En szerencsés vagyok, mert az én TESTVÉREM kiváló ember volt, nagy ember volt... Eleinte veszekedtünk, egymást ugratuk. Mami gyakran rugdosta Papit az asztal alatt, hogy „Cala, szólj már rájuk!” Aztán, amikor 15 éves körüli voltam, amikor már lehettem velem is értelmesen beszélni, volt úgy, hogy szombatokon órákig, hajnalig dumáltunk, az életről, a gondokról, az örömeiről... Sokszor fordultam hozzá tanácsért, sokszor kerestem biztató szavait, sokszor nagyon vártam útbaigazítását. Vajon én is nyújtottam neki eleget? Vajon tettem én is eleget érte? Én remélem, hogy igen...

S most, hogy **László, Testvérem** már elment, most, hogy itt maradt ez a nagy úr, arra próbálok gondolni, amikor ő tanított, amiket mindig újra és újra mondott:

- NEHÉZ, DE LEHET...
- HINNI KELL CSAK...
- AZ ÉLETBEN MINDENKINEK MEGVAN A SAJÁT KERESZTJE, S MINDENKI MEG KELL ÁLLJA SAJÁT HELYÉT...
- LELKIISMERETESEN KELL ELVÉGEZD MUNKÁDAT.
- MINDEN, AMIT SZERETETTEL CSINÁLSZ, AZ JÓ.
- A CSALÁD - AZ MINDEN.
- ÁLLJ KI AZ ELVEID MELLETT, MINDIG!

Sorolhatnék még sokat... De ami nagyon előttem van, az egy rajz, amit kisebbik fiának az emlékkönyvébe rajzolt: egy versenyautó, ami sebesen fut a pálya körül... Mellette a szöveg: „**Mint ez a versenyautó, úgy győzd le te is az élet bajait!**”

Hálát adok az Istennek, hogy ilyen TESTVÉRREL ajándékozott meg engem, s minden lehetőt megteszek, hogy mindazt, amit tőle tanultam, szavai és tettei által, azt tovább tudjam adni.

AZ ÚJ „MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítóinktól: *Espinosané Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.*

Csíkszeredai táncszínház (Erdély, Székelyföld) Fotó pintérezsi

Figyelem: A rovatvezető házastársak ez alkalommal megvárják a 2008-as kiadású Országos Táncszínház-találkozót, mert éppen arról írnak ismertetőt a HUFIV olvasói számára! Így hát, mivel a rendezvény lapzárta után kerül csak sorra, a júniusi számban jelenhet majd meg. Addig is röviden a következőt ajánlatos tudni a táncszínház-találkozóról:

Minden évben tavasszal tartják a magyarok Budapesten, ahova a Kárpát-medence minden sarkából és az egész világról jönnek az érdeklődők: néptáncosok, énekesek s muzikusok, kézművesek és írók, turisták, hivatásos és amatőrművészek. Hihetetlenül nagy mozgósító erejű, óriási műsorsorozat kirakódó vásárral egybekötve, és ahogy a neve maga harsz: **hatalmas táncszínház!** A népzene, a néptánc és a tárgyalkotó népművészet kétnapos áttekintése és gyakorlati felülvizsgálása, a műkedvelő és hivatásos előadók, néptáncgyűttesek és hagyományörző népművészek aktív közreműködésével történik, és a Kárpát-medence igazi forrásaiból merített, s csak azokból táplálkozó néphagyományörzés, s annak a tömegnek által való gyönyörű és kitartó évi megnyilvánulása! Tehát majd erről olvashatunk a következő számunkban, rovatvezetőink tollából.

Zólyomi Kati

Szerk. megj.: Ezt a verset spanyol fordításban is közöltük a SP 2.o.-on. Érdekes összehasonlítani. Megállapítható, milyen nehéz a magyar lírát lefordítani!

Ady Endre:

VÉR ÉS ARANY

Nekem egyforma, az én fülemnek,
Ha kéj liheg vagy kín hörög,
Vér csurran vagy arany csörög.

Én tudom, állom, hogy ez: a Minden
S hogy minden egyéb hasztalan:
Vér és arany, vér és arany.

Meghal minden és elmúlik minden,
A dics, a dal, a rang, a bér.
De él az arany és a vér.

Nemzetek hálnak s újra kikelnek
S szent a bátor, ki, mint magam,
Vallja mindig: vér és arany.

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250,
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlések a hó 1. és 3. szerdáján. Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján

Titkárság: Zumpf Gusztáv: Kedd-szombat 18-21.30-ig. Vasárnap 12.30-16 óra. **Étterem:** Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig. Hétfőgőz ebéd és vacsora. Asztafoglalás Sr. Omar

Ami az íróasztalon maradt:

Lászlóra gondolván nem tudok jobbat idézni, mint Sík Sándort:

Testvér - mondja az acélpillanat -
Tudom: gyengének lenni nem szabad.

Tudom: a mi törvényünk állani:
Mi vagyunk a Vezeték várai.

Nem tudjuk honnan, nem tudjuk kinek,
De rajtunk megyen át az üzenet.

Az ismeretlen Igét hordja vállunk.
Bennünket ideállítottak. **Állunk.**

László, ezt mondanád te is most nekem, hogy álljak s ne csüggedjek...

...VAJDASÁG ...

folyt. a II. oldalról

lógta, váltakozva a hagyományos szokást követő búzakoszorúkkal. A *Via Crucis*-t ábrázoló olajfestmények ritka szépek voltak.

Az oltáron túskekorona pihent némán. *Hogy ne felejtünk.*

Néhány percig le is hunytam szemeimet, hogy könnyebben elképzelhessem a magunk körül szétterjedő pusztát, a folyó befagyott partját, és megkérdeztem a Jóistentől: miért is hagyta, hogy az itteni magyarok oly nagyon szenvedjenek?...

Legalább egy órát is rászántunk a Szent Anna templom megtekintésére. Utána még a melléképületeket is meglátogattuk gyorsan. Ott is találkozunk egynéhány érdekességgel - de már az a bizonyos hangulat nem tért vissza. Odabenn maradt a templom több száz éves izmos falain belül, ahol csak a Teremtő őrangyalai vigyázhatnak rá addig, míg egy következő érzékeny eszméjű magyar ismét átveheti, úgy mágikusan, mint ahogy velem történt...

Ahogy kiléptünk a küszöbre, J. közölte velünk, hogy a tájházat mutatja meg. Gyors léptekkel sétáltunk el odáig. Hálát adtam magamban J. felelősségteljes időérzékének. Oly rövid idő alatt mégis elérte, hogy mindent megmutasson, és úgy osztotta be a dolgokat, hogy még élvezni is tudtuk. Nélküle nem tehettem volna meg.

Könyörtelen hideg volt, de mégis jól esett a séta. Tovább figyelhettem a házakat, be-bekukucskálhattam a kertekbe, verandákra is. Vasárnap koradélután lévén, nem talákoztunk senkivel az utcákon. Csak egynéhány autó rohant el mellettünk. A havat az utcákról a járdákra tornyosították fel. Onnan pedig csak a házbejáratoknál volt lelapátolva, azért kellett az utca közepén járnunk. J. szüntelen magyarázott. Mire megérkeztünk a tájházhoz, már majdnem mindent tudtunk annak összeállítására előzményeiről.

Bácskertest is megviselte a fajüldözés. Az „elvándorlás” következtében a családok vagy egyszerűen elhagyták dolgaikat, vagy megfosztották tőlük őket. A helybelieknek legkomolyabb gondja a hagyományos kultúrájuk maradékának sürgős megmentése lett, és az azutáni hivatalos megőrzése. Így született meg a tájház gondolata. A megbízottak hosszú ideig kopogtak be a házakba, kutattak az elhanyagolt házak lakóinak rokonai vagy ismerősei közt. Apró, türelmes hangyámmunkát végeztek ahhoz, hogy összeszedjék a szép népviselet darabjait, a díszanyagokat, a használati tárgyakat, a régi bútorokat... Nem rövidebb eljárások után megkapták a házat is, azon a sarkon, ahol akkor mi is megálltunk addig, míg J. próbálgatta (megint) a kezében lévő kulcsokkal kinyitni a kis ajtócskát. (Folytatjuk)

(* 2005. Részletkivonatok a 10. és 16. fejezetekből)

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL (összeállítja Kádámé B. Anikó)
Club Hungária - Pje. Juncal 4250, 1° piso, Olivos - 4799-8437
Horario de atención al público: los viernes de 19 a 21 hs.

166 Mereskovszkij: Az istenek születése
437 Mindszenty József: Tanítása. Okmánytár, pásztorlevelek, beszédek
491 Mikszáth Kálmán: Tavaszi rügyek
1334 Vass Ferenc: Ágyas-bogas humoreszkek
1610 Tabi László: Férfek és férfiak
1767 Komáromi János: Elment a nyár
2096 László Gyula: Óseinkről
2312 Wang, Lulu: Tavirózsa színház - Egy kínai leány visszaemlékezése
2591 Vargas Llosa, Mario: Júlia néni és a tollnok (*La tía Julia y el escribidor*)
3025 Nagykovácsi Ilona: Fény és árnyék
3463 Horváth Lajos: Háromezer kilométer Afrikában
3549 Hamsun, Knut: A kör bezárul
3933/4 Márai Sándor: A Garrenek műve I.-II.
4432 Szabó Magda: Pilátus - Disznótor
4503 Mátray Lajos: Egyedül Sztálin ellen (Mindszenty József hercegprímás és bíboros tragikus élete)
4694 Székely Molnár Imre: Föltisztul az ég
5024 Legány Dezső: Liszt Ferenc Magyarországon 1874-1886
5044 Agárdi Ferenc: A nagyvilág magyar vándorai (Régi magyar világhírűk)
5060 Steel, Danielle: Szervedély
5078 Gardner, Erle Stanley: A baglyok nem pislognak
En castellano:
S-140 Földi, Mihály: La mentira
S-170 Antología de la poesía húngara desde el siglo XIII hasta nuestros días
S-224 Bueno, Salvador: Cinco siglos de relaciones entre Hungría y América Latina
Videokazetták
VK- 69 Schubert - Berté: Három a kislány (operett)
VK-338 Az én hazám (Szabados Tamás operatőr honismereti sorozata)
VK-342 Magyar Állami Népi Együttes